Katus Ferenc

Toronyváros

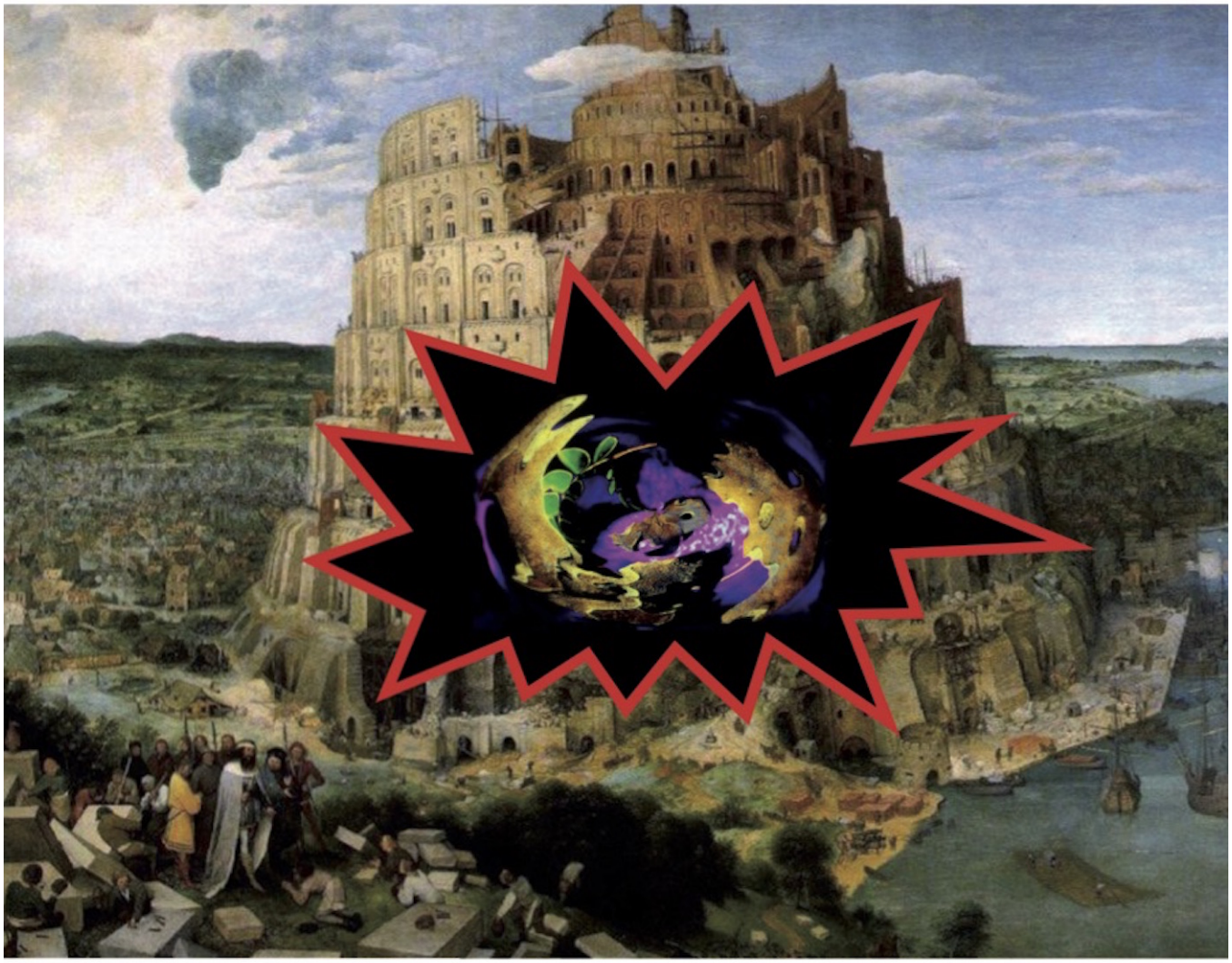

Publio

Toronyváros

Katus Ferenc

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

1.fejezet

A Nap erősen, perzselőn ontotta forró sugarait, a mocsaras trópusi partvidékre. Utarisz feje fölött szinte az Égig nyúltak a vérpiros, virágokkal rakott óriás páfrányok, ennek a gőzölgő távoli kornak legjellemzőbb növényei. Lepedőnyi csipkés leveleik súlyosan bólogattak.

Utarisz vállán az íja, bandukolgatott már éppen hazafelé, nagy kiterjedésű, változatos tájakkal ékeskedő birtokán.

Ami igaz, az igaz. Látott elég sok bajt, rondaságot hosszú életében. Hiszen gyerekkora óta Ekszumban élt, ahol a nők uralkodtak akkoriban. Vége-hossza nem volt az esztelen pörlekedéseiknek, háborúságaiknak a lázadó férfiakon gyakorolt megtorlásaiknak.

Később, amikor férfivá érett, már férfiakat választottak a városi tanácsokba. Utarisz is tanácstag lett. Ez a korszak sem volt jobb, bár az isteni törvényeket valamivel jobban tisztelték, mint az asszonyura lom korában. De az esztelen pörlekedés, torzsalkodás, gyűlölködés, háborúság és a lázadókon betöltött, kegyetlen bosszú sem lett kevesebb. Csak más. Szemérmetlenül loptak, csaltak, hazudtak, gyilkolták egymást, ha valamelyiknek jobb volt valamilye, kikaparták egymás szemét. Utarisz már korán észre vette, hogy a tanácsban annak a szavát követik, aki nagyobbat, szebbet, tud hazudni és mennél nyilvánvalóbb volt a hazugság, annál bódultabban helyeseltek. Utarisz nem akart hazudni, ellenkezőleg, meghalt volna, ha nem az igazat mondja. És mégis, megdöbbenve látta, hogy akaratlanul is hazudik. Hazugságainak hatalmas sikerük volt. Irigyei megszaporodtak, ellenségei annyian voltak, mint réten a fűszál.

Ekkor nevezték el Utarisznak, vagyis Lángelméjünek. Ez a kitűnő név élete legnagyobb hazugságához fűződött. Az ő érdeme volt ugyanis az emberi nem legnagyobb újítása. Amikor elviselhetetlenné vált a nőuralom zsarnoksága, kicsinyessége, korlátoltsága és mind több nagyelméjű, férfiú látta, hogy a társadalom rendjén változtatni kell, az anyajogúság törvénye helyett az értelemre, a józan belátásra, kell alapozni az életet az akkori még fiatal Utarisz dolgozta ki az új törvényeket és szervezte meg a győzedelmes átalakulást. Az új férfijogú törvények a józan értelem pillérein épültek. Utarisz lángelméje pedig éppen abban, mutatkozott meg, hogy megengedte a nőknek azután is a többférjűséget.

A nőuralom idején, amíg asszonyok intézték a közügyeket a tanácsban, az asszonyok örökölték a birtokot, asszonyok ítélkeztek a bíróságokon, ők üzentek hadat, kötöttek szerződéseket, az emberi társadalom egy csupa kotlóstyúkból álló baromfiudvarhoz hasonlított. Minden rendbe jön, ha megfordítjuk a dolgot. Intézzék a közügyeket, örököljék a vagyont, kössék a szerződéseket, ítéljenek a bíróságokon, üzenjenek hadat a férfiak, Hétor istennő egyeduralmát váltsa fel Amon, az Égi Atya, valamint Ineki és Szét meg a többi férfiistenek uralma.

Az új rend korántsem volt olyan kegyetlen, mint amilyen a nők uralma alatt. Többet bízott a bölcsességre, a természetes ösztönökre, nem volt annyira kicsinyes. A megtorlások terén sem ment olyan messzi, mint a nőuralomban. Megelégedett például a puszta karóba húzással.

Mind ez azonban nem biztosította volna a birodalmat a nők lázadásától, hiszen tudjuk, a nők kényesek hatalmi helyzetükre, és egyáltalán nem válogatnak az eszközökben. Utarisz lángelméjét és így a nevét senki sem vonhatta kétségbe, mert meghagyta számukra a legfontosabbat a többférjűség intézményét, jogi helyzetüket a férjekkel szemben. Anyagi függetlenséget, így például, szabadon rendelkezhettek, a hozományukkal és a férfi köteles volt házasság előtt biztosítékot letenni vallás esetére. Változatlanul érvényben maradt Hétor istennő tisztelete is. Hétor papnőit sem korlátozták élvezetes, a test örömeit szolgáló és tiszteletre méltó működésükben, bár a templomváros

kolostoraiban kellett lakniuk. Így aztán nem kellett attól tartani, hogy az ősi titkos szervezetekbe tömörült nők forradalmat szítanak, visszaszerezzék politikai hatalmukat, és iszonytató megtorlásban részesítik az új rend megalapító férfiait.

Azonban mindez nagyon-nagyon régen történt. Azóta Utarisz körszakokon esett át és meglehetősen átalakultak a társadalom apró-cseprő berendezkedései. Az emberek így sem éltek jobban vagy rosszabbul. De ma, már megállapíthatjuk, hogy ama történelem előtti kor emberei, nemcsak loptak csaltak, gyilkoltak, kegyetlenkedtek, hanem a mai embernél lényegesen többet és nagyobb áhítattal imádkoztak isteneikhez.

Akkoriban az emberek általában hajlamosak voltak rá, hogy közönséges látványok mögött másvilági erők játékát, esetleg istenek kinyilatkoztatását keressék.

Az imént látott Utarisz hazafelé ballagva, egy nem minden napos eseményben részesült és abból az eseményből meglepő jelentést olvasott ki a maga módján.

Megpihent útközben, leheveredett a pázsitos hegyoldal fövenyére, de ugyanakkor messze ellátott a mocsaras völgybe. Udus a hős, perzselőn, ontotta melegét a vidékre. Két óriás víziló hancúrozott a mocsárban. Túrták-kavarták az örvénylő iszapot, hányták a sarat óriási testükkel. Madarak rikácsoló serege rajzott körülöttük, ugyancsak verte az iszapot a mocsárban lustálkodó, szundító, jóllakottan sütkérező, de a viadal kavargásától megrémült óriásgyíkok csapatai.

Utarisz elgyönyörködött a borzongató látványban, szerette elnézni és nehezen telt be a mocsárban viaskodó hatalmas vízilovak birkózásaiban.

De ekkor hunyt szeme előtt vakító fényességbe borult a végtelen térség, kigyúlt a semmi! Így maradt néhány percig, vagy kettősóráig, esetleg napig, netalán esztendeig, ki tudja? Elfeledkezett hol van, mit művel, elfeledkezett önmagáról is. Ijedt boldogsággal, lepke könnyű, örömmel merült el a fényességben. A fényesség pedig nem volt más, mint Amon, maga az Égi Atya.

- Látod, mi történik odalent a völgyben? - kérdezte a hangtalan hang, olyan nyelven, amit Utarisz sohasem hallott még, de azért csodálatos képen az ő nyelve volt, legbelsőbb anyanyelve, szavak, ragok, hangsúlyok nélkül is érthető nyelv,

- Látom - felelte repeső örömmel ugyanazon a szótlan nyelven Utarisz.

- A te városod is így viaskodik ősidők óta Somrosz városával, mint ez a két víziló ott lent a mocsárban. Ezért hát tudd a kötelességed és értsed meg szavam!

Utarisz fölrévült kábulatából. A napfény ragyogóbb volt, mint az imént a felhők, fehérebbek, a világ világosabb, tisztább, közelibb és egyben másvilágibb. Minden megváltozott körülötte.

Utarisz, akit az ősidőkben úgy hívtak. Meglelte Az Életet, mindenek előtt leborult a földre, könnyeivel öntözte és hálát adott az Égi Atyának végtelen szeretetéért.

A révületéből valójában csak akkor riadt föl, amikor az Égből hatalmas robajjal egy tüzes villám csapott, le a viaskodók közé.

Ezer meg ezer rikácsoló piros, zöld, kék madarak, krokodilok, kajmánok menekültek a sással, zsurlóval lepett vízben.

Utarisz elborzongott a nem mindennapi látványban, lassan föltápászkodott a földről, sáslevél szoknyájáról leverte a hangyák és egyéb bogarak nyüzsgő sokaságát és elindult Ekszum felé. Miután

Utarisz volt, azaz; Lángeszű, úgy gondolta, az embereket okvetlenül föl kell világosítani a meg talált igazságról. Ha ki-ki értelemme1 belátja és megérti az igazságot, amit az imént Amon az Égi Atya sugallt, annak egyben kitárul előtte a helyes élet kapuja is. Reménykedett az emberekben, hogy megértik őt, hiszen ő is Amon-lovag, beavatott az isteni erőbe és mindig az emberiség ügyét, javát szolgálta.

Fölment a templomhoz, mélyen meghajolt a hét bejárat egyikét őrző emberarcú szárnyas kerubuk előtt és a tanácsházba sietett.

Uziguja, a Fényestekintetű főpap, egy emelvényen ült a hosszú, homályos terem végén, ráncos, időtlen arcát tenyerébe támasztotta, óriási tág szemét a távolba meresztette és elgondolkozva, lassú szóval diktált valamit a mellette kuporgó írnoknak. A sovány, nagy orrú írnok alázatosan tekingetett a főpapra, buzgón rótta pálcikájával az apró ékeket, még a nyelvét is kidugta igyekezetében. Uziguja mögött a fülkében komor, rejtelmes, magába merült ábrázattal ült Ilili, a Föld istennőjének hatalmas alabástrom szobra, agyagtáblát tartott a térdén, kezében Írovesszőt, amint jegyezni szokta a földi világ eseményeit. Lápiszlazuliból faragott drága, mécses égett előtte.

Utarisz térdet hajtott előtte, majd azután tenyereit összeillesztve homlokához emelte és tisztelettel köszöntötte, a főpapot. Uziguja, a Fényestekintetű kegyesen intett.

- Bizalmasan akarok veled beszélni ó főpap - rebegte Utarisz.

A főpap bólintott és a sovány írnok készségesen fölugrott és nesztelenül kisurrant a teremből. Most halálos csend volt a vastag falak között. A világi életből nem hatolt be ide semmi nesz.

Uziguja megvakarta szőrös mellét és várakozón tekintett Utariszra. Ez nagy reménykedéssel eltelve fogott hozzá, hogy egymásra torlódó szavait ellelkendezze.

- Két óriás víziló viaskodott a mocsárban a szemem láttára - mondta.

Uziguja bólintott. Arca merengő volt, szemét behunyta. Kis, hegyes, fekete szentszakálla reszketett.

- Értem - dünnyögte - Ekszum és Somrosz küzdelme.

- Hadd, mondjam tovább a te beavatott elmédnek ó, lényestekintetü főpap. Mert amikor mindezt néztem Amon az Égi Atya betöltött fényességgel, majd villámot sújtott a viaskodók közé.

- Értem – mosolygott és bólintott ismét a főpap, mint aki első pillantásra behatol Ég-föld és az Alvilág minden rejtelmébe. - Ekszum megmenekül, Somrosz tetemén pedig a környék népe fog lakmározni. Amon kegyelme nagy.

Utarisz szorongva nézte a főpapot. A főpap fölvetette nagy, sugárzó szemét, jobbját lassan fölemelte és hosszan nézegette megráncosodott tenyerét.

- Nem így magyarázom, ó, Fényestekintetű - nyögte Utarisz. – Mert miközben mindezt néztem Amon az Égi Atya betöltött fényességgel.

- Hát hogy magyarázod, ó, Lángeszű? - kérdezte fölényesen Uziguja, éles tekintetét most fekete, ráncos tenyeréről Utariszra vetve.

- A földi világ, mélységes mocsarában életre-halálra viaskodik Ekszum és Somrosz - kezdte Utarisz. - Ezt jól értetted, ó, Fényestekintetű. De éles elméd hadd lássa meg azt is, amit Amon nekem

látnom engedett, mert egy Égi szörny támad és lesújt Somroszra, lecsap rá, húsát szétmarcangolja, szívét kitépi és a májából fog lakmározni. De ugyanez lesz a sorsa dicsőséges városunknak Ekszumnak is minden lakójával együtt, ha el nem menekül az Égi szörny dühe elől. Halljad, ó, Fényestekintetű - kiáltotta elragadtatott hangon - Dögkeselyűk és ragadozó madarak martaléka leszünk mi is akárcsak Somrosz, ha menedéket nem találunk valahol a világ hegyein, erdők sűrűiben ahol meghúzhatjuk magunkat.

- Jól van, tegyük fel, hogy helyesen értetted Amon szavát - bólintott beleegyezően Uziguja, és megint elmerengve nézte tenyerét - Hogyan meneküljön meg akkor dicsőséges városunk Ekszum?

- Egyszerűen, ó, Fényestekintetű. Használja értelmét az értelem elűzésére és kövesse, amit a szívében lakozó Amon parancsol.

- Használja értelmét az értelem elűzésére - szótagolta a főpap.

- Ez bölcs beszéd, magam is ezt hirdetem számtalan világév óta. És éppen ezért nincs semmi baj,ó,lángeszű. Mert mi itt Ekszumban hirdetjük és követjük Amon, az Égi Atya parancsait Vezetésem alatt, mérnökeink terve szerint fölépítettük Amon és Hétor templomát az Ég – Házát. Papjait beavattuk a misztériumokba, az isteni erőt a beavatottak birtokolják.

Utariszt csak a főpap iránt érzett mélységes tisztelet akadályozta meg, hogy lemondóan, sőt szemtelenül ne legyintsen. Hát hogyne! Hiszen tudja ő mindezt jól. Amon szolgái beavatottak az isteni erőbe és tudományokba. Erejük hatalmas, legyőzhetetlen. Puszta akaratukkal halálba tudják meríteni magukat és föltámadnak az általuk előre megszabott időbe. Mozdíthatatlan faragott köveket emelnek kezük intésével és szállítanak a hegyek ormára. Ismerik az élet titkát, vizsgálják eszközeikkel Niszim csillagait, amikor leborul az éjszaka. Tudnak szavakkal ölni és füstölővel gyógyítani. Ők éneklik a nép előtt a himnuszokat, Amon és Hétor tiszteletére tépik ki a föláldozott férfiak szívét, és ők vezetik fel a Tüzes Hegyre a fiatal leányokat és vettetik a forró kráterbe, hogy Hétor tüzes méhében egyesüljenek örök életre a szerelem, a termékenység és a halál-istennőjével. Ők küldik hadba a népet Somrosz ellen. Mindezt tudja Utarisz, jobban, mint bárki a város lakói és falvak serege között. Ismeri és rettegi a fényes tekintetű főpap rettenetes hatalmát és erejét. Miért nem érti meg mégsem, mire hívta fel a figyelmét neki Amon a mocsárban viaskodó vízilovak példázatával?

- Hadd dadogjam el, ó bölcsek bölcse a te beavatott elméd előtt, mit mondott nekem Amon, miközben betöltött fényességgel - kezdte újra Utarisz.

- Le kell mondanunk a Somrosszal vívott áldatlan harcról. Le kell mondanunk az egymás ellen folytatott örökös küzdelemről. Le kell mondanunk a varázserőnkről, zabu tudományunkról. Mindenről le kell mondanunk, amiket valaha régen még Amontól kaptunk, mikor még az Égi Atyát az őseink színről-színre látták. Mi, Amon-lovagok már nem vagyunk méltók arra, hogy Istentől kapott hatalmunkkal éljünk. Mert átkozott erőnk és hatalmunk az Égi szörny előtt, aki el akarja pusztítani a földet minden megátalkodott lakóival együtt. Ha mindenről lemondunk, meg fogjuk hallani az Égi Atya szavát, ami szívünk mélyén suttog.

- Barátom és testvérem, ó, Lángeszű - zárta be a vitát Uziguja és egyetlen mozdulattal felkelt ültéből. - Részegséged megzavart téged. Amon nem fenyeget bennünket Égi szörnnyel, és nem kívánja, hogy az Ő szentfelségéért vívott harcról lemondjunk, tűrjük Somrosz istentelen galádságait, féktelenségét. Hatalmunkat azért adta, hogy országunkat, városainkat megdönthetetlen falakkal övezzük, faragott kövekkel, puszta akaratunkkal építsünk templomokat, palotákat, gátakat és hegyi utakat. Ezért is avatattunk be a halál titkába is, hogy uralkodjunk az életen, el tudjunk rejtőzni az eljövendő évezredek homályába. Akaratunkkal uralmunk - Ez bölcs beszéd, magam is ezt hirdetem

számtalan világév óta. És éppen ezért nincs semmi baj,ó,lángeszű. Mert mi itt Ekszumban hirdetjük és követjük Amon, az Égi Atya parancsait Vezetésem alatt, mérnökeink terve szerint fölépítettük Amon és Hétor templomát az Ég – Házát. Papjait beavattuk a misztériumokba, az isteni erőt a beavatottak birtokolják.

Utariszt csak a főpap iránt érzett mélységes tisztelet akadályozta meg, hogy lemondóan, sőt szemtelenül ne legyintsen. Hát hogyne! Hiszen tudja ő mindezt jól. Amon szolgái beavatottak az isteni erőbe és tudományokba. Erejük hatalmas, legyőzhetetlen. Puszta akaratukkal halálba tudják meríteni magukat és föltámadnak az általuk előre megszabott időbe. Mozdíthatatlan faragott köveket emelnek kezük intésével és szállítanak a hegyek ormára. Ismerik az élet titkát, vizsgálják eszközeikkel Niszim csillagait, amikor leborul az éjszaka. Tudnak szavakkal ölni és füstölővel gyógyítani. Ők éneklik a nép előtt a himnuszokat, Amon és Hétor tiszteletére tépik ki a föláldozott férfiak szívét, és ők vezetik fel a Tüzes Hegyre a fiatal leányokat és vettetik a forró kráterbe, hogy Hétor tüzes méhében egyesüljenek örök életre a szerelem, a termékenység és a halál-istennőjével. Ők küldik hadba a népet Somrosz ellen. Mindezt tudja Utarisz, jobban, mint bárki a város lakói és falvak serege között. Ismeri és rettegi a fényes tekintetű főpap rettenetes hatalmát és erejét. Miért nem érti meg mégsem, mire hívta fel a figyelmét neki Amon a mocsárban viaskodó vízilovak példázatával?

- Hadd dadogjam el, ó bölcsek bölcse a te beavatott elméd előtt, mit mondott nekem Amon, miközben betöltött fényességgel - kezdte újra Utarisz.

- Le kell mondanunk a Somrosszal vívott áldatlan harcról. Le kell mondanunk az egymás ellen folytatott örökös küzdelemről. Le kell mondanunk a varázserőnkről, zabu tudományunkról. Mindenről le kell mondanunk, amiket valaha régen még Amontól kaptunk, mikor még az Égi Atyát az őseink színről-színre látták. Mi, Amon-lovagok már nem vagyunk méltók arra, hogy Istentől kapott hatalmunkkal éljünk. Mert átkozott erőnk és hatalmunk az Égi szörny előtt, aki el akarja pusztítani a földet minden megátalkodott lakóival együtt. Ha mindenről lemondunk, meg fogjuk hallani az Égi Atya szavát, ami szívünk mélyén suttog.

- Barátom és testvérem, ó, Lángeszű - zárta be a vitát Uziguja és egyetlen mozdulattal felkelt ültéből. - Részegséged megzavart téged. Amon nem fenyeget bennünket Égi szörnnyel, és nem kívánja, hogy az Ő szentfelségéért vívott harcról lemondjunk, tűrjük Somrosz istentelen galádságait, féktelenségét. Hatalmunkat azért adta, hogy országunkat, városainkat megdönthetetlen falakkal övezzük, faragott kövekkel, puszta akaratunkkal építsünk templomokat, palotákat, gátakat és hegyi utakat. Ezért is avatattunk be a halál titkába is, hogy uralkodjunk az életen, el tudjunk rejtőzni az eljövendő évezredek homályába. Akaratunkkal uralmunk alatt tartsuk a földet, és a homokóra embereket, szavunkkal ölni füstölőinkkel gyógyítani tudunk. Ha pedig minderről lemondanánk, mint ahogy te kívánod, úrrá lenne fölöttünk Amon ellenségének népe, a hitvány Somrosz összes lakója. Falainkat földig rombolná, az Égi Atyát trónusáról ledöntené, földünket sóval hintené, hajóinkat belegázolná a tengerbe, földönfutók lennénk, üldözött erdei vadak. Összeomlana az emberiség szép rendje. Ezt nem akarhatja a mi Égi Atyánk.

- Használd értelmedet az értelem elűzésére és hallgasd amit Amon a szíved mélyén mond, ó, Fényestekintetű - rimánkodott Utarisz.

- Miután ismerétes vagy bölcsességedről és nemes szándékaidról - fejezte be a főpap - jónak látnám, ha véleményedet előadnád a tanácsban is, szóljanak hozzá az Amon lovagok és a vének. - majd intett. Utarisz összetette és homlokához emelte kezét, mélyen meghajolt az istennő szobra előtt is, aztán kiballagott a teremből. Hallotta, amint a főpap tapsolt és az írnok besurrant a bronzveretű ajtón.

Néhány napig úgy kóválygott, ténfergett a házban és a város zsúfolt utcáin, mint az alvajáró. Pillanatig sem tudott szabadulni a viaskodó vízilovak képétől. Ugyanaz a révület, ami a mocsárnál oly boldoggá tette, szállta meg minden alkonyatkor. De, akárhogy forgatta Amon szavait, nem tudott bennük más értelmet találni, mint amit a főpappal közölt.

2.fejezet

Amon templomának hatalmas gongját megverték, tanácsba hívták a nép véneit. Az égőáldozat, ünnepélyes bemutatása után méltóságos léptekkel bevonultak a tanácsházba. Surrogtak a sáslevél szoknyák, csoszogtak a lábak, halkan beszélgettek, érdeklődtek egymástól, vajon milyen ügyben kell majd dönteniük.

Uziguja elfoglalta főhelyét az emelvényen. Három részből álló vörös tiara a fején. Megnyitotta a tanácskozást, és így szólott.

- Barátunk, Amon szolgája, Utarisz álmot látott. Álmában szólott hozzá Amon, az Égi Atya és fölhívta a figyelmét két víziló viaskodására, ami Utarisz szeme előtt folyt a mocsaras völgyben. A Lángeszű ezután hozzám jött és megmagyarázta a viadal példázatát. Én nem értettem vele egyet, noha Amon lovag vagyok, ismerem a halál titkát, láttam Szét rettenetes arcát. Hatalmat nyertem, mint tudjátok a test fölött, akaratommal helyükre emelem az ezer gun súlyú faragott köveket, szavammal ölök, füstölőmmel, gyógyítok. Amon az én kezemből fogadja kegyesen a számára kitépett és fölmutatott szíveket az Élő Szívek. Áldozata ünnepségén. Azonban lehet - tette hozzá gőgös,.finom mosollyal és. megint hosszasan nézegette fekete, ráncos tenyereit, hogy tudásom és erőm cserbenhagyott, nem értek egyet Utarisz véleményével és kívánságával mivel az ő bölcsessége fölülmúlja az enyémet.

- Ó, ó- távol legyen! Nem úgy van! Lehetetlen - zúgták, kiabálták tiltakozón össze-vissza a tanácsbeliek.

- Nem, nem - kiáltotta maga Utarisz is. Fölemelt kézzel tiltakozott a főpap föltevése ellen. Uziguja szerényen tiltakozott, mosolygott és fölemelte jobbját.

- Hadd szóljon Utarisz testvérünk, a Lángeszű, aki a birodalmunkban dicsőségesen uralkodó mindnyájunkat boldogító, egyedül helyes, igazságos istennek tetsző rendet megalapította és tanúságot tett nagy lángelméjéről és Amon Atyánk iránta tanúsított különös kegyéről.

Utarisz szólásra emelkedett. Majdnem szóról-szóra ugyanazt mondta, amit néhány napja a főpapnak. Kíváncsi arcok ébenragyogása, villogó nagy szemek tüze-fordult felé. Utarisz folyamatosan, csöndesen, higgadtan beszélt, hol az egyik, hol a másik szempárt fogta bűvöletébe, hol az egyik, hol a másik arcon tapadt meg a tekintete. Ismerte őket jól. Ez itt Amszaduga a mezei munkák elöljárója, magas, csontos, fekete képű férfiú. Az a hallgatag férfi amott Irinu, a Cédrus, az erdők és az erdei gazdálkodás elöljárója. Ő gondoskodik épületfáról, hajóépítésre alkalmas anyagról és minden egyébről, amit az erdő ad. A főpap közelében üldögélt Alinszem, az építkezések felügyelője és tervezője, a kőbányák igazgatója, a mérnökök feje. Hosszú fekete haját nem kötötte magas kontyba, mint ahogy szokták, hanem régi módi szerint szabadon a vállára csapta. Nyakában finom művű lazúrkő nyakláncot és amulettet viselt, bal karján ugyan csak lazúrkőből faragott apró szemű karperecet. Foga a bételdió örökös rágásától fekete volt. Utarisszal éppen szemközt ült Anam, ez Alinszem fia, gondos női kezek fonták remekbe-sáslevél szoknyáját, mindkét felső karján kéken ragyogott a lápiszlazuli karperec.

És nagy körben ültek még a többiek így Amonduga, a turtán, a hadak fő vezére, sarló alakú kardal az övében, vállán sáslevél köpönyeg, fején lápiszlazuli tarajjal díszített fényes bőrsisak. Lala, a csatornák felügyelője meg Samon a csillagász, alacsony, zömök, nagyorrú kopasz férfiú. És így tovább.

Ha valamelyikükre ránézett veszettül helyeselt valamennyi, de ha a szemét másfelé, fordította,

nyomban a szomszédja arcát leste és ábrázata aggódóvá vált. Az aggódó arcok főképpen akkor szaporodtak, amikor Utarisz kifejtette, hogy le kell mondani a Somrosszal vívott örökös harcról, vetélkedésről, a kövek és más hatalmas súlyú tárgyak puszta akarattal való elmozdításáról, a szavakkal végrehajtott ölésről. Míg az helyeselt, akire éppen nézett, a többi zúgott és tiltakozott. Egy röpke pillantás a főhelyen trónoló főpap hideg, gúnyos arcára, meggyőzte Utariszt, hogy kárba veszett fáradozása. Nem értik, nem tudják fölérni ésszel, szívükbe fogadni alázattal az ő csodálatos igazságát. Pedig hogy megértették akkor, amikor, hirdette, hogy meg kell változtatni a társadalom rendjét a nőuralom idején. Akkor belátták, hogy veszélyben az emberi nem jövője. Akkor égtek a vágytól, hogy uralomra juttassák Amon törvényeit, az igazi törvényeket, az értelem rendjét. Most amikor meg kellene érteniük, hogy Amon értelem nevében a minden tudományról és hatalomról való önkéntes lemondást kívánja, megtorpannak és bámulatosan ostobának tudnak bizonyulni.

Valóban ők azok a tekintélyes tisztelt férfiúk, akik az első sorban borulnak térdre Amon és Hétor oltáránál, ők lengetik a füstölőt, ők éneklik a legszebb himnuszokat és a végtelennek tűnő litániákat? Ők hordozzák az Égi Atya törvényeinek betöltéséért a felelősség roppant súlyát?

Mikor szavait befejezte, leült és zavart csend támadt. Majd elsőnek Amszaduga, a parasztok, a földművelők elöljárója emelkedett szólásra.

- Meghallgattam Utarisz szavait - kezdte megfontolt, mély, dörmögő hangon- valóban nem hiába nevezzük őt Lángeszűnek. Én, bár szintén Amon lovag vagyok, nem dicsekvésből mondom, szintén láttam Szét rettenetes arcát. Bár nem vetekedhetek a Fényestekintetű főpap erejével, de amolyan kisebb fajta kőkolosszusokat magam is megemelek puszta akaratommal - itt nagyot köhintett és erősen köszörülte a torkát. - Szóval, nem azért mondom, hogy dicsekedjem, mindenki tudja. De hogy mondhatnánk le erőnkről és hátalmunkról, hogy engedhetnénk át vetéseinket, termékeny földjeinket Somrosz hitvány népének? Kérdem én, vajon ki táplálja a népet, ha én nem áldozok többé Ménaba istennőnek, hogy jó és gazdag termést adjon?

- Igaz! Úgy van. Ez az igazság? - helyeselték a tanácsbeliek.

- Egyszóval, én tisztelettel meghajtom fejemet Utarisz bölcsessége és szívének tiszta szándéka előtt, de… Amon atyánk parancsait nyilván velünk is közli, ha kíván valamit, nem csupán Utarisszal, ki felel érte, hogy a Lángeszű részegsége valóban az, Égi Atya részegségét érezte, vagy esetleg túlzottan sokat ivott a sörből.

Újabb helyeslés és gúnyos nevetés hangzott több felől és mindnyájan föltartották kezüket jeléül, hogy nagyon-nagyon egyetértenek a felszólalóval.

Amonduga, a turtán, a hadsereg fővezére következett. Kissé hátrataszította sisakját, megigazította görbe kardját. Jobb lábát mereven előre nyújtotta és fokról fokra erősödő hangon, végül szinte kiabálva beszélt.

-Én, mindig, Amon, az Égi Atya hódolatában kelek és fekszem. Még álmaimban is gyakran meglátogatom, mondhatom, büszke vagyok erre. Tisztelem Utarisz. véleményét, azt sem vonom kétségbe, hogy csakugyan Amon szólt hozzá az erdőben…

- Mocsaras tónál - igazította helyre a bírák elöljárója.

- Helyes, ezt akartam mondani. Csak hogy az igazság az, hogy abban a pillanatban mihelyt én szélnek ereszteném a hadsereget, és ama hitvány Somrosz észre veszi, hogy nincs mitől tartania, hát akkor olyan disznóságot művelne, hogy csuda...

Akkora helyeslő, örvendező zúgás kerekedett, hogy szinte már nem is, volt. méltó ehhez, az

előkelő testülethez. Az arcok, a szemek ragyogtak. A főpap elnézően mosolygott a hős katona kissé faragatlan szavain.

- Szeretném én látni - folytatta most már kiabálva - vajon miként akadályozza meg. Utarisz barátunk, hogy föl ne dúlják az Ég-Háza csodálatos épületét, földre ne döntsék istenszobrait, szét ne rúgják oltárait, le ne nyilazzák papjait, föl ne hasogassák Hétor papnői hasát, sárba ne tapossák Amon nevét és… - Ezt már bőszülten üvöltötte és az öklét erősen rázta. - Hát én pedig akármikor hajlandó vagyok véremet adni Amon Atyánk szent birodalmáért akármi is legyen Utarisz véleménye…

Ezek után fújva gyorsan leült. Sáslevél köpönyege csücskével megtörölte izzadó homlokát és úgy a fejére csapta a sisakját, hogy szinte csattant.

Következett az építkezések felügyelője.

Hosszan, megfontoltan beszélt. Kristálytiszta következtetések, érvek finoman kiművelt láncolatával bizonyította, hogy Amon szavát követni annyi, mint Amon törvényeit megtartani és megtartatni. Közben rágcsálta a bételdiót és egyre köpködött egy homokos ládába. Alaposan ismertette a felügyelete alatt .végrehajtott nagyobb építkezéseket és az újabb építkezések terveit így többek között, hogy csak a legfontosabbat, egy hatalmas raktárét, egy csillagvizsgáló toronyét, ebben nagyméretű könyvtártermek is lennének, ahol összegyűjthetnék az ősi feljegyzéseket, hogy a tudósok rendelkezésére álljanak. Itt a csillagász Samon hangosan helyeselt és azt kiáltotta: már régen kellett volna! Továbbá egy kiegészítő épület tervét az Ég- Háza északi oldalához, ahol az ifjúság ünnepeit tarthatnák, egy tágas és díszes épületet a főiskola szárnyához, egy új kaputoronyét a keleti kapu fölé, a kikötőben pedig újabb raktárházak sorának terveit. Mindezt a tőle megszokott, tüzetes aprólékossággal, megszabva a falak vastagságát, emeletek számát, a helyiségek méreteit, az építőanyag mennyiségét és a szükséges munkások és rabszolgák tömegét. Végezetül kijelentette, hogy Amon dicsőségét csak úgy szolgálhatjuk, ha, minden erőnkkel és képességünkkel építkezünk az örökkévalóság számára.

Amikor fia, Anam szólott Utarisz már közönyösségbe süllyedt. Térdére könyökölve nagy szorgalommal négyszögeket rajzolt körmével ruhájának egyik különösen szép, sima sáslevelére. Azt sem tudta., hol van és mi történik körülötte. Mint valami különös, de mégis unalmas sokszor látott álom, zajlott a tanácskozás a maga megszokott rendjén. Egészen más módhoz kell folyamodnia- gondolta. Miféle módhoz? Ezt nem tudta. De bizonyos volt benne, hogy amint Amon megmutatta neki az igazságot, ugyanúgy megmutatja majd e- módot is, hogy igazságát érvényesítse. Amikor a tanácskozásnak vége lett, Utarisz is hazafelé vette útját. Néhányan egy irányba mentek. Samon a csillagász csatlakozott hozzá. Részletesen kikérdezte a látomásról, helyeselte véleményét. Alapjába véve el is fogadta, amit ajánlott Utarisz, de hivatkozott rá, hogy ekkora fontosságú kérdést nem lehet máról holnapra eldönteni. A megvalósítás olyan fölfordulással, akkora zűrzavarral járna, olyan beláthatatlan következményeket vonna maga után, hogy jobb lesz még egyelőre várni, hátha Amon újabb utasításokat ad majd… Aztán ki jobbra, ki balra elköszönt. Utarisz egyedül ballagott a hirtelen, leszakadó esti szürkületben hazafelé a Susu, vagy Gát utca irányába.

3. fejezet

A következő napokban Utariszt kínzó érzés nyugtalanította, mintha az esti égboltozat aljáról valami halk reszketeg sugárzás érkezett volna, agya belsejében szinte csiklandozást érzett. Gyorsabban vert a szíve is a szokottnál. Nagy vágyat érzett, hogy folytassa a beszélgetést a csillagásszal. El is határolta, hogy este, sötétedés előtt fölmegy a csillagtoronyba, Így is tett.

Föllépkedett a kanyargó lépcsőn és belépett egy terembe. Csak egy szolgával találkozott, aki a falon elhelyezett vajmécseseket gyújtotta meg egyébként az egész nagy súlyos, épület mintha kihalt volna. A halotti csendet, még növelte, a templom egyik épületéből áthallatszó zsolozsma egyhangú dallama. Jó magasra, kellett fölkapaszkodnia Utarisznak, amíg a csillagvizsgáló teraszára érkezett. Több mint tíz gar magas torony tetején nyílt a kör alakú terasz. De már az is alacsonynak és szűknek bizonyult. Az építkezések, felügyelőjének igaza volt, amikor új torony és hozzá könyvtárszobák létesítését kívánta. Ezt az épületet, úgyszólván, tegnap /ami: néhány ezer évre tevődik/ építették, de már elavult. Igaz, Utarisz ifjúkorában ez sem volt. Az emberek tisztára belső sugallatukra hagyatkoztak. Akkor még boldog egyszerűségben élt az ember, Amon tiszta szívű gyermeke! Tudta, hogy Amon benne van és Ő Amonban, megértette szavát, és Amon is az övét. A végtelen páfrány meg pálmaerdők mélyén testvéri közösségben élt a majmokkal, tigrisekkel, bölényekkel, óriásgyíkokkal, madarakkal meg a láthatatlan világokkal. Nem viselt görbe kardot, íjat s nyilat nem használt és nem tartott övében kovából pattintott kést. Nem ismerte a halált, mert nem ismerte, az időt. Ó az a boldog aranykor!

Ezek a gondolatok jártak Utarisz fejében, míg lassan, fölmászott a lépcsőkön. Fölérkezvén, a négy oszlop által tartott tetőre, nyomban észrevette Samont azaz: Mécsest amint a párkánynál ült, és faragott lécből készült szextánsával mért valamit, az égboltozaton. Samon nem fordult meg Utarisz lépéseire, talán nem is hallotta, mert annyira elmerült a munkájában. Mint valami árnyék, kuporgott kis székén, orra élesen kivált a sötétkék mennybolt hátteréből. Utarisz csöndesen mögé állt, hallgatott. Samon, vagyis Égi Mécses csak keze tiszteletteljes fölemelésével jelezte, hogy észrevette őt és üdvözölte.

- Alig lépett ki a Világ Kapuján Udus, a hős Niszim serege máris csodálatosan ragyog - suttogta Utarisz, áhítatosan körültekintett és megint érezte azt a kínzó, nyugtalanító bizsergést az agyában és a szíve körül.

A csillagok égtek, sziporkáztak, hunyorogtak, mint végtelen kikötő vizén a hajók lámpásai. Amon újra fenn a zeniten, szinte világított, mint égő ködfelleg. Odalent feketén zsúfolódtak a lapos háztetők. Az Ég-Háza roppant falai mintha ködből épültek volna, elvesztették súlyukat.

A völgyben gőzölgött a mocsár. Távolból recsegés hallatszott, magányos víziló törte a rét bozótját. Egy hang hosszan jajdult, mintha kést mártottak volna valakibe. Békák milliója brekegett, madár vijjogott. Füttyök hasították át a messzeséget. Az erdőből most vonultak ki az ember formájú majmok, hogy megdézsmálják átértekben a gyümölcsöt. A világ ezer hangján élt és zsongott az éjszakában.

Samon levette szeméről a szextánst és Utariszhoz fordult, hegyes süvegét igazgatta a fején.

- Hány Bolygó jár az égen, ó, Lángeszű? - kérdezte izgalomtól elszoruló hangon.

- Öt Bolygó - mondta, csodálkozva Utarisz - mégpedig a Dilbát, Zalaténu, Kaimán, a Mulu-bablár, és Hétor fehér csillaga.

Samon bólintott. - Azt hittem, Szét elvette az eszemet. És hány csillagkép van,ó Lángeszű?

- Kinevetteted magadat,ó, Égi Mécses, holott nagy tudós vagy!- mosolygott Utarisz. Hiszen te is tudod, hogy az északi tekén tizenkettő, a délin pedig kilenc.

- Szét mégis elvette az eszemet!- kiáltotta a csillagász. Kimutatott Kelet felé, a Világ Gátjainak aljára. - Odanézz! Oda, oda! Ahol Udus -a hős szokott belépni a Világ Kapuján. Látod? Látod?!

Szinte reszketett izgalmában. Utarisz jól oda nézett kelet felé. Majd Samon kövérkés ábrázattára meredt. A derengő homályban jól látta, hogy a tudós arcának minden izma rángatózik, mintha Szét valóban elvette volna az eszét. Távolba mutató keze is reszketett. Ismét az égre nézett.

- Az Égi Szörny - suttogta vészjóslóan - amire te figyelmeztettél, ó, Lángeszű barátom.

Arcukról lefutott a vér. Lélegzetük szinte megállt. Le kell ülniük a párkányra, hogy le ne zuhanjanak a mélybe.

Sokáig csak ültek és hallgattak.

- Hát mégis jól láttam - magyarázta gyorsan Samon, rekedt hangon. Fölállt, járt néhány lépést, megint leült és a-távolba meredt.– Már régóta gyanús volt nekem az a tájék. Éreztem, tudtam, kell ott valaminek lennie. Föltúrtam a régi följegyzéseket. S több mint százezer év tapasztalatai vannak bennük, mint magad is tudod,ó,Utarisz. Közbevetőleg mondom: csakugyan jó lenne már az, az új könyvtár, amiről beszélnek, mert akkora a rendetlenség már ott, hogy a méreg eszi meg az embert. Szóval gyanús volt. A nép nagy változásokról suttog. Somrosz győzni fog mondja. Somrosz legyőzi Amont… Ez mégis csak furcsa, mondom magamban, fáj a vesém, fáj a hólyag, valami rossz sugárzás hat rám. Előveszem a csillagképemet, nézem, semmi. Vagy rosszul számították ki, mondom, vagy éppen születésem idején leszállóban volt egy gonosz sugárzású csillag, amit akkor még nem láttak. Utána nézek a számításoknak, kikeresem az ősi táblákat, összehasonlítom, semmi hiba. Nincs-más hátra, mondom, itt valahol egy Bolygónak kell bujkálnia. Még pedig Keleten, mert most kell fölszállóban lennie. Hát, csakugyan! Ma este megtaláltam az új Bolygót. Meg is mértem. Huszonöt fok, harminckét perc Amon Útjától - északra, amint látod. És most, most hogy vélekedsz magad is, ó. Lángeszű?

Utarisz hallgatott. Elkérte a szextánst, gondosan célba vette a gonoszul, vörösen csillogó apró csillagot. Megmérte az állását. Samon nem tévedett. A vajmécseinél kiderült, hogy a mérés fokra, percre egyezik.

- Az Égi Szörny- dörmögte, és rámeredt Samonra. Aztán hosszasan, merengve bámulták megint a csillagot. Hallgattak.

- Vörös - dünnyögte a csillagász.

- Hol volt eddig?- töprengett Utarisz - Honnét jött? Vajon ott marad-e, ahol most van, vagy közeledik?

- Nagy baj lesz ebből - sóhajtotta keservesen a csillagász, levette süvegét, és vadul vakargatta kopasz fejét. - Ég a hólyagom, fáj a vesén…

- Csakugyan, jól értette Amon szavát, amikor a viaskodó vízilovakat néztem a mocsárnál- suttogta Utarisz.

Megint aztán gondolataikba merültek. Hallgatták az éjszaka hangjait. A csillagok lassan fordultak

tovább a maguk útján. A kis vörös csillag is följebb, följebb emelkedett, ott hunyorgott a Mulu-bablár mellett.

- Szólni kellene Uziguja őszentségének - nyögte tétován a csillagász.

- Szólni ám, szólni bizony, de nem csak a főpapnak, ha nem az egész tanácsnak- tépelődött Utarisz, - Szólni- kellene az egész városnak. Nem is szólni, kiabálni, ordítani kellene. Leugrani a mélybe, végig rohanni az utcákon, kifutni a mezőkre, kiáltozni a falvakban átszökni Somroszba, ott is lármázni a piacon, fölmenni a csillagtornyukba és megmutatni a somroszi csillagászoknak is azt a-kicsiny csillagot...

- Amon kegyelme, nagy - mondta végül nyugodtan. - Amon kegyelme nagy, és én leborulok előtte-rebegte fölriadva. - Íme, engem választott ki, hogy szóljon hozzám, és figyelmeztessem az emberiséget, a megtérésre… Ó, tudós Samon, nagy idők jele, ez a csillag! Mától fogva semmi más tennivalónk nem lehet, csak ennek a figyelése. Nyomon kell követnünk útját. Meg kell mérnünk a mozgását. Tudnunk kell, vajon közeledik-e vagy távozik. Én tudom, hogy közeledik. Tudom, pusztulásunkat hozza. De amit én tudok, más nem hiszi el. Ezért számokra van szükségünk.

- Vigyázzunk és várjunk - súgta mintegy önmagának Samon a csillagász.

4. fejezet

El kell mondani, hogy Utarisz nemzetségének égi védnöke a somroszi Lagal-banta volt. Életében színről színre látta Amont, az Égi atyát, szívében hordozta és szerette őt, szavára figyelt, intéseit követte. Ő alapította meg az Amon lovagok, gyülekezetét. Földi halála után pedig fölemelkedett az örökkévalóságba Amon fényességébe. Felesége Nenszum, Amon és Hétor hűségében élt ura oldalán és vele együtt maradt mindörökké.

Utarisz atyja, a bölcs és alázatos Alari-Tata, azaz, Tata isten védence, szép kis templomot épített a városon kívül egy dombon az ősök tiszteletére, úgy ötvenezer évvel ezelőtt.

Most ebben a templomban szolgál a fiatal Nefretitti, mint a megistenült. Nenszum asszony papnője. Ügyes, szép kis házban lakott a templom mellett. Nenszum meg Lagal-banta alabástrom szobra elé minden reggel friss virágokat helyezett, naponta háromszor kiválogatta Utarisz birtokának legszebb kalászait, legédesebb datolyáit, legpirosabb almáit. Égő áldozatról is lelkiismeretesen gondoskodott, gabonát, illatos magvakat és borostyánt égetett, hogy füstjét kegyesen fogadja Utarisz nemzetségének ősatyja és ősanyja.

Nenszum szolgálatában ő fogadta a családhoz látogatóba érkező férfi vendégeket, Utarisz népes nemzetségének férfi tagjait, ha a tengerről, vagy, faluról Ekszum városába hozta útjuk. Így természetesen nem ment férjhez. Békében, okosan Amon szeretetében és Nenszum iránt való mély alázatban éldegélt. Tisztán tartotta a házát és a templomot, művelte kertjét, sáslevélből ruhát font, vesszőből kosarat. Gyakran megfordult a városban is, tanácsot adott az embereknek és álmot fejtett. Részt vett az Ég-Házának nagy ünnepi körmenetein, virágot és gyümölcsöt vitt ekkor Amon és Hétor hatalmas szobraihoz.

Kistermetű, fekete hajú nő volt. Sáslevelekkel kötött rövid szoknyája muzsikált, ha formás lába szerényen végig tipegett. Ekszum utcáin és fölszökdelt a templomkapuhoz vezető széles lépcsőkön. A férfiak megfordultak utána nem győztek betelni kerek csípőjének, csupasz, kerek, kemény mellének, virágkoszorús fejének, ringó járásának vágyat keltő alakjának szépségével. Sok erős férfi vágyát helyezte Nenszum lábai elé. Sokan adtak hálát Utarisz ősanyjának, amikor jóllaktak teste izével beteltek mámorral. Maga Utarisz is gyakran meglátogatta házában, amikor birtokán fölügyelt az aratásra, megtekintette a szőlőit. Megpihent Nefretitti hűvös szobájában, fogyasztott némi kenyeret, datolyát, sumut, azaz sült húst és a királyok eledelét a fokhagymát. Ivott egy kis árpa sört, álmélkodott és szundikált. Vagy üldögélt a ház előtt. A fákon papagájok hintáztak, a páfrányok csipkés levelein ökölnyi vérpiros virágok illatoztak. Udus vakító sugarai forralták a csillogó tavak vizét. Utarisz szerette nézni a kövér felhők járását az égen. Nehezen telt be a mocsárban hentergő vízilovakkal. Sokszor a felügyelőjével is ott tanácskozott.

Valaha az is gyakran előfordult, hogy Nefretitti vályogházában töltötte éjszakáit. Ilyenkor szinte kivonult a világból, távoli szigetre költözött.

Abban az időben, amikor Utarisz és Samon éjszakáról éjszakára figyelték az Égi Szörnyet, Nefretitti fiat szült. Fölkelvén a gyermekágyból, gondosan bepólyázta, ölébe vette, és a városba gyalogolt, hogy bemutassa Hétor istennőnek meg Utarisznak, Nefretitti nem örült a gyermeknek. Nem csak azért is mint papnő meddőséget fogadott, hanem azért is mert valamilyen nagy bűne miatt a fiú torzszülött volt. Nefretitti könnyei patakként folytak, amikor Utarisz szobájában ülve, vontatottan kibontotta a pólyát és az iszonyúan sivalkodó gyermeket Utarisz és felesége Szabridu elé tárta.

- Szét megvert engem! Hétor megcsúfolt engem! Ó, bár csak venne magához Anugi, a soha vissza

nem, térő utak ura! Mit vétettem, mit véthettem! - jajgatott a szegény asszony.

Szabridu, vagyis Gazella óvatosan fölemelte a gyereket. - Ó, ne siránkozz ne, vétkezz, hiszen ez a gyerek nem is torzszülött - vigasztalta a papnőt.

De Nefretitti egyre hajtogatta, ő bizony kiteszi a templom elé, vagy verembe dobja, vagy bele hajítja a tengerbe, Siba, a tengeristennőjének adja áldozatul, nem neveli föl szégyenszemre.

Torz ugyan nem volt, mint Szabridu is mondta, de olyan világos volt és teljesen csupasz a teste még csak kicsiny apró szőrpihéket sem látni rajta, mint más rendes kis csecsemőknek. Sem a kezén, sem a lábán, sem a hátán, sőt a hasán sem volt, ahol csak egy féltenyérnyi selymes szőr fedte volna a testecskéjét. Csúf és pucér kis lénynek tartotta az anyja, nem is egy egészséges kisfiúnak. Egyébként emberi lény volt tetőtől talpig. Ordítani is úgy ordított, mint más egyéb emberi csecsemők.

- Ebből a szörnyetegből rablógyilkos lesz bizonyosan - jajgatott az anya - Vagy az Alvilág küldte, hogy így hozzon szerencsétlenséget a városra. Szét keze ránk nehezedik és pusztulást hoz ránk!

Vége- hossza nem volt a siralomnak, a komor jóslatoknak. Szabridu vígasztala ugyan a papnőt, de inkább szánalomból, mint meggyőződésből.

- Csend legyen! - mondta végül bosszúsan Utarisz. - A gyermeket fölneveled, ahogy kell! Én pedig örökbe fogadom, amint a törvény előírja Ősanyám papnője vagy. Illik, hogy fiamnak tekintsem a fiadat és Ő engem atyjának. Még ma fölmegyünk a templomba és megíratjuk az örökbefogadási szerződést. Ha nincs szőre, hát nincs, ha nem sötét a bőre, akkor nem sötét ez ilyen világos, és kész! Emberi arca, szeme, alakja van és ez éppen elegendő. Nem korcs. Amon lelke is ilyen csupasz és világos testet méltóztatott ölteni. Félig meddig ember, félig meddig isten örülj neki, hogy ilyen fiat adott neked Hétor. Többet erről ne vitázz!

Szavai nyomán aggódó csend támadt. Gazella nyugtalanul pislogott a Lángeszűre, de nem mert szólni. Nefretitti könnyei megszűntek ugyan, de azért gyanakodva nézegette a kisfiút. Ez pedig egyre veszettebbül sírt, ordított. Vörös arcát eltorzította a düh.

- Szoptasd meg - parancsolt rá Utarisz.

Az anya kelletlenül szorította emlőjéhez a gyereket. A sírás egyszeriben elakadt, hangos cuppogással szívta az anyatejet. A dühös kis arc kisimult, szeme lecsukódott. Szinte szemet gyönyörködtető látvány volt ez a kis emberpalánta csupasz testével és világos bőrével, félig-meddig ember félig-meddig isten, ahogy Utarisz is mondta.

- Minek fogod nevezni - kérdezte Utarisz.

- A templomban azt mondták, nevezzem Adamának. Ó Amon Atyán, Hétor Anyám, de meg vertél, de meg látogattál… de szép kisfiút adtál!- zokogott. Ujjával megsimogatta az álomba merülő szelíd kis arcot.

- Adama, Adama… annyit jelent, mint új ember…dünnyögte Utarisz és így folytatta :-E fiú, hírnöke az eljövendő új emberi nemnek. Mert lesznek idők, amikor senkit sem borít szőrzet és a bőre világos lesz, mint a dió héja és mi elavult szőrös, fekete emberek, eltűnünk. Ez a fiú az Égi Szörny korának fia. Nagy szerencsétlenség támad, de hadd jöjjön az újfajta ember, fele részben ember, fele részben isten, Amon Atyánk képmásában és teremtsen új világot. Amon tervei csodálatosak.

A két asszony áhítattal figyelte a Lángeszű kinyilatkoztatását. Ő tudta jól, hogy nem értik. Mosolygott és kiment a szobából.

5. fejezet

Most hadd, essék szó a két ősi város: Somrosz és Ekszum örökös vetélkedéséről is.

Somrosz a nagy afrikai-szárazföld keleti partján, erős falakkal körülvett, város volt, körülbelül akkora, mint Ekszum. Voltak vályogházai, könyvtára, temploma, csillagvizsgáló tornya, kikötője. A kikötőben hajók sürögtek, a keskeny utcákén nép tolongott. Árusok kiáltozták portékájuk árát és kiválóságát. Előkelők hordoztatták magukat gyalog hintón, teherhordók vezették szamarukat - egyszóval, éppen úgy éltek, jöttek-mentek, mint Ekszumban. A falakon dárdás, nyilas őrség ácsorgott, a kapukat reggel kinyitották, este bezárták, a templomban gongot vertek, a főpap három részből álló vörös tiarát és szent szakállat viselt. A papok és elöljárók Ennini-lovagok voltak és beavatottak az isteni erőbe. Épp úgy fölemelték és szállították a faragott köveket, mint Ekszumban. Épp úgy holttá tudták tenni magukat, ugyanúgy el tudtak rejtőzni, igével ölni, kézrátevéssel, füstölővel gyógyítani, mint az Ekszumiak.

Az eladó láncokat ott is ezüstért, aranyért, mindenféle szép holmiért vették az év második havának közepén nagy ünnepeket ültek, a nyolcadik havában pedig körmenetben adtak hálát Ennini istennőnek a termésért, és az új sör mellett nagy mulatozást, táncot, dorbézolást csaptak a termékenység előmozdítására. Gyermekeiket a mesterek, épp úgy tanították írni-olvasni agyagtáblákon, mint az ekszumi gyerekeket. Volt hadseregük is, a katonák sarló alakú bronzkardot, kovából pattintott kést, és nyilat használtak, fejükön bőrsisakot, vállukon bő sáslevél köpönyeget viseltek. Mindenben éppen olyanok voltak tehát, mint az ekszumiak. Hasonló volt a nyelvük is, ámbár nem akarták egymást érteni.

Az őskorban Somrosz népe férfiuralom alatt állott, nem úgy, mint Ekszum. Az ősök pásztorok voltak és vadásztak. Legelőiken főként kecskenyájat terelgettek. Lovuk is volt. Nem pálmalevél házakban laktak, hanem sátrakban. Nemzetségeik feje férfi volt, a vagyont férfiak örökölték, a szerződéseket férfiak kötötték, ők viselték a fegyvert, ők üzentek hadat.

A vadászatban annyira kitűntek, hogy még az északi vidékek óriás elefántjait is el tudták ejteni. Hasított körmű lovaikat úgy idomították, mint a kutyákat. A bölényeket a mocsárban meglesték és fúvócsövön kilőtt mérgezett nyíllal ölték meg.

Később Ekszum példájára letelepedtek, csatornákat ástak, földet műveltek pálmakunyhókat építettek. A földműveléssel együtt lassan-lassan nőuralom szerveződött Somroszban. Amikor tehát Ekszumban nőuralom virított, Somrosz férfiuralom alatt élt. Ez a harcias társadalom gyakran megsanyargatta, adófizetésre kényszerítette a gyámoltalanabb Ekszumot. Amikor meg Somroszban a férfiuralomnak már csak a nyomai maradtak meg, Ekszumban szerveződött férfiuralom, így a kibékíthetetlen ellentét továbbra is megmaradt közöttük.

A kétféle társadalom kétféle istenben testesült meg. Ekszum, Amon, az Égi Atya egyedüli vallását követte, bár elismerte Hétor istenasszonyt is. Somrosz Ennini istennőt imádta és neki épített templomot. Az ekszumi tudósok ugyan azt állították, hogy Ennini nem más, mint Hétor, de ha ez igaz, miért nem nevezték Hétornak, miért Enninininek? Éppen ilyen elviselhetetlenül kiforgatták Szét szent nevét is, mert gyakran Szitnek mondták az Alvilág félelmetes fejedelmét. De ki tudná mind fölsorolni Somrosz hitbeli tévelygéseit? Nyilván Uziguja, a főpap maga sem. Épp így Somrosz főpapja és egyben királya Lagamasz sem tudta volna nyilvántartani Ekszum tévelygéseinek halmazát és zűrzavarát.

De ezeknél bosszantóbb, kibírhatatlanabb különbségek is voltak, közöttük. Az ekszumiak például csípőn kötötték meg a sáslevél szoknyájukat. A somrosziak jóval a csípő alatt. Ez miatt a határ menti

falvak asszonynépe naponként kikaparta egymás szemét. Az ekszumi nők magasra tornyozták a hajukat és nagy faragott kagylóval tűzték meg. A férfiak kopaszra borotváltatták koponyájukat, vagy fölkötötték a hajukat foglalkozásuk vagy társadalmi állásuk szerint.

A somroszi nők leeresztették a hajukat, kagylóhéj fésűt nyomtak bele, a lányok koszorút tettek rá, az asszonyok két ágba fonták, a férfiak meg csak úgy hagyták szabadon, kettéválasztva, magvajazva, hogy fényes legyen.

Aztán például az ajtók Ekszumban az ajtók a házakon befelé nyíltak, úgy lévén helyes, hogy befelé nyissa az ember az ajtót, ha valahová bemegy. Somroszban viszont kifelé nyíltak, úgy gondolván, hogy kifelé kell nyitni, ha a házból kimegyünk. Somroszban a köleskására borsót hintettek és a bambusznád fiatal hajtását mézzel ették. Ekszumban viszont a köleskására mézet csurgattak és a világért sem ették volna a bambuszrügyet másként, mint vajjal és sóval.

Végezetül még egy példát: az Ekszumi nők, tetvesnek, csúfolták a Somroszit, a hosszú hajviselet miatt. A somroszi nők pedig büdösnek mondták az ekszumi nőket, mert szerintük pézsma szaguk volt.

A két városállam között annyira elmérgesedett a gyűlölet, hogy a társadalom legmélyét is átjárta és belejátszott mindennapi, életükbe. Hajóik megcsáklyázták egymást. A nép véres verekedéseket rendezettebbe beleavatkozott a katonaság is. Ebből háborúság támadt. Elhajtatták egymás jószágát, fölégették a gabonáját, elárasztották vízzel a földeket, kivagdosták egymás fáit. Kölcsönösen megátkozták egymást. Az átok elles rontó varázsigékkel védekeztek.

Ha Ekszum valamilyen árut például bőrt, sót, vagy cédrust szállított valamelyik külföldi városnak, ott megjelentek Somrosz követei és megfenyegették, ha ezután is venne Ekszumtól valamit. Ugyan így jártak el Ekszum követei Somrosszal szemben.

A hadsereget mind a két birodalom a végsőkig növelte. Arra hivatkozott, hogy a másik ellen kell védekeznie. A katonaság száma annyira megnőtt, hogy néha több ezer harcos állott a határon és nézett farkasszemet egymással. A fegyvereket hihetetlenül tökéletesítették. Ekszum harcosainak íja ötszáz lépésre hordott. Somrosz katonái fúvócsöveket és mérgezett nyilakat használtak. Somrosz is gyártott volna olyan erős íjat, mint Ekszum, ha ismerte volna az íj halenyvvel és préseléssel való ragasztásának titkát. Ekszum meg örömmel kapott volna a mérgezett nyílon, ha ki tudta volna találni, milyen mérget használ az ellenség. Titkuk ellesésére kémeket küldözgettek egymáshoz, ezért ha akár itt, akár ott elfogtak valakit, ellenség közül, minden teketória nélkül karóba húzták.

6.fejezet

A csillagtorony egyik szobájában ketten ültek Utarisz meg a csillagász. Az ablaknyílásról egy szolga félrehúzta a bőrredőnyt: Udus fényesen tűzött be rajta. Egy kis asztalkán ezüsttálban iairszu, azaz tejszínből, olajból és gyümölcsből kevert pép volt. A napfényben vakítóan szikrázó tányérkába vettek egy keveset és ujjukkal eszegették.

Utarisz halkan megkérdezte Samont:

- Hogy szolgál az egészséged, ó, Mécses?

Samon arca most sokkal soványabb volt. Sötét bőre sem tudta eltüntetni beteges sápadtságát. Fáradt szeme vérágas volt, ajka minduntalan eltorzult valami belül rágó fájdalomtól.

- Makacsul egyre fáj a vesém, és sokat kell vizelnem - panaszkodott és fekete, szőrös tenyerét ruhája alatt a hasára szorította.

- Jó rá a meleg. Esténként az ágyban meleg téglát teszek rá. Rendeltek belső orvosságot is, de nem használ. Nyilván való, hogy az Égi Szörny tépi a belsőmet.

A szolga kőkorsóban hideg sört állított az asztalra.

- Nem iszom – rázta kopasz fejét fanyarul a csillagász és nagyot sóhajtott. – Észrevettem, hogy a sörtől jobban ég a hólyagom és fáj a vesém.

- Mutatkozik-e az Égi Szörny hatása a horoszkópokban? - tudakolta a Lángeszű.

- Egyre erősebben. Akik az Égi Szörny órájában születnek, azok rosszkor születnek. Rengeteg horoszkópot hasonlítottam össze. Ha a Kaimánnal van együttállásban még hagyján. A Kaimán kiegyenlíti a gonosz sugárzást. Még jobb a helyzet Hétor fehér csillagával való együtt-állás esetén. De ha Dilbát erősíti az Égi Szörnyet, akkor reménytelen. Dilbát, mint magad is tudod, nem más, mint Szét, az Alvilág istene. Most ha az Égi Szörny erősíti Dilbátot, és akik ekkor születnek, az ilyen emberek jól vigyázzanak, nagy magasságokat is megjárhatnak, de ugyanakkor a magaslatról hirtelen az Alvilág mélységébe is zuhanhatnak. Jól vigyázzon az, akinek az Égi Szörny a csillaga.

- Nefretitti, ősanyám papnője, csupasz fiút szült - vallotta meg Utarisz.

- Hogy ki az apja, nem lehet tudni, hiszen Nefretitti papnő. Ő ugyan gyanítja, azt mondja, egyszer álmában látogatta meg Szét, de hiszen asszony, ki tudja, miket hord össze-vissza. Asszonynépnek nem lehet hinni. De, minthogy ősanyám papnője, így magam is élveztem teste gyönyörét, a gyermeket fiammá fogadtam, és szerződést írattam. A fiú neve Adama vagy is Új Ember. Teljesen csupasz a teste, sehol egy szál pihés szőrszálat sem találni rajta. A bőre meg olyan világos, mint a dió héja.

- Vajon nem valami új isten nemzette? - töprengett a csillagász,

De igen. Az Égi Szörny. Az ő gyermeke. És minden bizonnyal több ilyen csupasz és világos bőrű gyermek fog még születni. A mi fajtánk meg pusztulni fog és ők fognak majd uralkodni a földön. Amon kegyelme nagy és tervei csodálatosak.

Ezután megint hallgatott Utarisz, mintha valami nagy terven törte volna a fejét. Miközben a csillagász gőgös szerénységgel fejtegette, hogy a tenger vize észrevehetően emelkedik, a réteken

pedig mélyül a talajvíz, mintha oda sem figyelt volna. De azért minduntalan rajta maradt mély, nagy, fekete szeme Samon petyhüdt arcán, érzelmes, mégis hideg szemén. A csillagász is észre vette, hogy töpreng valamin. Nem akarta kérdezősködésével háborgatni. Igen büszke volt Utarisz barátságára, lépten-nyomon dicsérte nagy elméjét, bátorságát és egy kissé félt is tőle.

Az órák teltek múltak és beesteledett.

Az égbolt sötét kárpitján föltűntek a sziporkázó csillagok. Elcsoszogtak a csillagtorony teraszára, leültek a párkányra, és hosszasan nézték az új csillagot. Bár úgyszólván mindennap látták, mégis mindketten meglepődtek az Égi Szörny fényességén és nagyságán. Amikor Udus kilépett a Világ Kapuján és a gyors sötétség rászakadt a városra, az Égi Szörny nyomban megmutatkozott, mégpedig majdnem a zeniten. Uralkodott a szikrázó csillagok között. Akkorára nőtt mint egy galambtojás. Fénye vörös volt, mint a pislákoló parázs.

Utarisz sokáig nézte, szíve táján különös lüktetést és az agyában bizsergető izgalmat érzett. Járkálni, rohanni szeretett volna, de uralkodott magán. Mindössze a kezét szorította a szívéhez.

- Rohamosan közeledik - suttogta a csillagász, és nyomban magyarázni kezdett.

- Képzelj el egy égő mécsest, ó, lángeszű, meg egy éjjeli lepkét, amint egyre szűkülő körben mozog és így kering a mécses körül. Ezt cselekszi az Égi Szörny is. Rohanása egyre szűkebb körben kering és egyre gyorsabban a Földünk körül. Már azt is kiszámítottam, mikor érkezik hozzánk. Most állunk a Vízöntő küszöbén. Mire vége felé járunk, lecsap ránk az Égi Szörny.

- Ez nem sokkal több egy világhónapnál - hagyta helyben Utarisz.

- Talán még kevesebb is, hiszen a rohanása egyre gyorsul. Az is lehetséges, hogy az Égi Szörny máról holnapra lecsap ránk. Amon kezében vagyunk.

- Vajon Somroszban is tudják ezt? - töprengett ezen Utarisz - Ott is vannak tudósok, ott is látnak, ott is élnek Amon lovagok, igaz ők magukat Ennini lovagoknak nevezik. Szólni kellene Somrosz tudósainak és a lovagoknak, talán legjobb lenne, ha egyenesen Lagamasszal Somrosz főpapjával beszélnénk az Égi Szörnyről.

- Én azonban, mint mindig, most is azt mondom - folytatta szerény, oktató hangon a csillagász – hogy túlságosan is jó véleménnyel vagy az ellenségről. Hajlandó vagy még azt is föltenni, hogy Somroszban is látják az Égi Szörnyet, odaát is vannak tudós csillagászok, akik kiszámították az új isten gonosz útjának adatait. Én azonban ismerem a somrosziak tudományát. Nem vagyok olyan jó véleménnyel, mint te. Bocsáss. meg - én csak, mint csillagtudós szólok. Nem akarom leértékelni szavadat…csupán.

- Találkozni szeretnék Lagamasszal - bökte ki végül egy kissé merengőn.

Samon egy kissé elbámult. Beesett arca vonaglott. Utarisz olyannak látta most a derengő éjszakában, mint egy öregasszonyt. Még a színtelen hangja is, szeme is olyan vénasszonyos volt.

- Találkozni? - ismételte csodálkozva - Hogyan találkozni?

- Találkozni, és beszélni vele. Mi csodálatos van ebben?

- Hát… hát nem, szokták nálunk… he he… könnyen félreérthetnék. Mit keresnél te… ott… az ellenségnél. Tudod?

- Majd te segíteni fogsz, ó, Samon - fordult felé igen komolyan Utarisz.

- Időtlen idők óta hűséges barátom vagy. Tudós csillagász, figyeled az istenek útját. Látod az Égi Szörnyet, kimérted gonosz törvényeit. Tudod, hogy mit szeretnék, amikor a tanácsból kijöttünk akkor helyeselted.

- Igen, igen csakugyan helyeseltem… most is mondom, hogy helyeslem. Te jót akarsz, ó, Lángeszű… Csak attól tartok, annyira az örökkévaló dolgokon csüngesz, hogy nem látod a mindennapi, élet ezer apró veszélyét…, az emberek hitványságát, a következményeket… Hiszen tőled ilyesmit nem is lehet elvárni! Sokkal több vagy te, sokkal nagyobbra hivatott… Megvallom féltelek, ó, Lángeszű… hiszen barátod vagyok. Sőt az a küldetésem, hogy téged szolgáljalak, őrizzelek az, én sokkal csekélyebb, de gyakorlatibb tudásommal és útjaidat egyengessem… Csalódásoktól megóvjalak… Hiábavaló reményektől megkíméljelek...

Utarisz elhárító mozdulatot tett.

- Én csak azt szeretném cselekedni, amit Amon kíván - mondta csöndesen. Akár mennyire is szomjazta a hízelgést, legbelsőbb lénye irtózott tőle.

De akkoriban még Utarisz abban a meggyőződésben élt, mint már a főpappal folytatott beszélgetéséből és a tanácsban elmondott szavaiból is láttuk, hogy az emberek javára mindent meg kell tennie. Ha veszedelem fenyegeti őket, el kell hárítani. Szánakozó szívének mérhetetlenül fájt, hogy az emberek a földi hatalom után rohannak, az Égi Atyától elrugaszkodó gőgjükben varázserejükkel, gazdagságukkal, fegyvereikkel büszkélkednek, és nem akarják tudomásul venni a fejük fölött hunyorgó elpusztításukra készülődő Égi Szörnyet, ami valójában nem más, mint a Föld által befogott egy kisebb égitest. Istenadta szerencse, hogy ez a derék tudós ugyanúgy látja a romlást, mint ő. És ha látja, bizonyosan segít majd elhárítani is.

- Hogyan beszélhetnék Lagamasszal - töprengett.

- Nehéz, nehéz - vakarta kopasz fejét a csillagász. - De ha nagyon akarod, majd gondolkodom rajta. Kényes ügy, hiába… Jaj de ég a hólyagom, és megint vizelnem kell! - nyöszörögte és fölugrott. - Bocsáss meg egy pillanatra…

Elrohant könnyíteni magán.

Míg távol volt, Utarisz számba vette régi barátait. Elsősorban az Ég-Háza hatalmas könyvtárának igazgatójára gondolt Urbau-ra. Itt volna még Numizi a templom első. hárfása, himnuszköltő és történelemire. Nem, hagyhatja figyelmen kívül az édesszavú szerelmidalok költőjét, Pásztóit sem. Ennyi egyenlőre elegendő. Igen, ezek a kiváló férfiak, tudósok, művészek, akik elragadtatott pillanataikban, oly csodálatosan közvetítik Amon és Hétor szavát, mindent el fognak követni, hogy az embereket és Amon lovagokat rábírják az Égi Atya parancsainak követésére.

Mikor a csillagász megkönnyebbülten visszatért, közölte vele gondolatát. A csillagász lelkesen helyeselt. A könyvtáros, a hárfás, a költő egytől-egyig Ekszum büszkeségei. Amon és Hétor hűséges szolgái.

- Véleményem szerint, legokosabb lenne itt a csillagvizsgáló teraszán találkozniuk - jelentette ki a csillagász. - Majd én megmagyarázom az Égi Szörny mivoltát, mozgását, szándékát, meg is mutatom nekik, ha eddig nem látták volna. Hívd csak ide őket, ó, Lángeszű.